

До Вищої кваліфікаційної комісії суддів
України
Слинька Сергія Станіславовича

ПОЯСНЕННЯ

5 травня 2017 р. Громадською радою доброчесності затверджено висновок про невідповідність критеріям доброчесності та професійної етики мене як кандидата на посаду судді Верховного Суду.

Підставами для прийняття такого висновку Громадська рада доброчесності визначила те, що у складі колегії суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ розглядав справу щодо а також повідомив завідомо неправдиві дані в декларації доброчесності щодо цієї справи та справи

При цьому, зазначивши у Висновку про те, що вона не вдається в оцінку законності рішення щодо прийнятого мною у складі колегії суддів, Громадська рада доброчесності упереджено його оцінила та фактично зробила висновок про незаконність цього судового рішення.

Оскільки вказане рішення судовими інстанціями не переглядалося, ГРД на обґрунтування Висновку односторонньо акцентує увагу на окремих зауваженнях загального характеру щодо «численних недоліків судових процесів проти колишніх членів уряду», викладених в Резолюції ПАРЕ №1862(2012) від 26 січня 2012 року.

Однак аналіз цієї Резолюції дозволяє стверджувати, що в ній окреслені системні проблеми у функціонуванні кримінального судочинства України, пов'язаного насамперед з недосконалістю чинного на той час КПК 1960 року (зокрема, в частині положень щодо тримання особи під вартою - п. 7 Резолюції), недосконалістю чинного на той час КК України (зокрема, в частині «неприйнятності й суперечності статей 364 і 365 КК, які є занадто широкими у застосуванні, що суперечить принципам правової держави» - п. 3 Резолюції).

Більш того, «Асамблея закликає негайно видалити ці дві статті з КК» (п. 3), тобто констатує, що застосування судами суперечливого недосконалого законодавства є наслідком законотворчості законодавчої гілки влади, за що носії судової влади не повинні відповідати.

Рекомендації, висловлені у всіх перерахованих у Висновку ГРД резолюціях: Резолюція ПАРЕ щодо України «Функціонування демократичних інститутів в Україні» № 1862 від 26 січня 2012 року; Резолюція Європарламенту по Україні: справи Юлії Тимошенко та інших членів колишнього уряду» від 09 червня 2011 року; Резолюція Європарламенту «Про дотримання законодавства щодо прав людини в Україні»

ВИЩОЇ КВАЛІФІКАЦІЙНА
КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ
Вх. № 108/16-С/к
Від «16» 05 2017

16.05.17. - 10 59 (2) А. С. Сидоренко

запровадження базових стандартів ОБСЄ» від 24 травня 2012 року, спрямовані насамперед на те, щоб спонукати державу Україну, органи державної влади в ній до дій, визначених цими актами, однак не встановлюють обов'язкові для виконання приписи та положення.

Крім того, в Резолюції 1950 (2013) Парламентської асамблеї Ради Європи «Відокремлення політичної та кримінальної відповідальності» зазначається, що політики мають бути притягнуті до відповідальності за кримінальні дії або бездіяльність, здійснювані ними як в особистому житті, так і при виконанні своїх державних посадових обов'язків. Розрізнення між прийняттям політичних рішень та кримінальними діями або бездіяльністю має ґрунтуватися на національній конституції та кримінальному законодавстві, яке, в свою чергу, має відповідати принципам, відповідно до висновків Європейської комісії "За демократію через право" (Венеціанська комісія).

Посилання у Висновку ГРД на рішення Європейського суду з прав людини від 03 липня 2012 року у справі _____ проти України, як на підтвердження незаконності прийнятого мною у складі судової колегії рішення, є безпідставним, оскільки питання щодо справедливості судового розгляду справи за обвинуваченням _____ а саме – про постановлення вироку Печерського районного суду м. Києва від 27 лютого 2012 року та ухвали Апеляційного суду м. Києва від 16 травня 2012 року, які ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03 квітня 2013 року, у прийнятті якої я брав участь, не були предметом розгляду цього суду і порушень ст. 6 Конвенції при їх розгляді встановлено не було.

Висловлені у Висновку ГРД твердження про порушення ст. 3 Кодексу суддівської етики та показника 3 «Чесність і непідкупність» пунктів 1.3, 1.6 Бангалорських принципів поведінки судді є безпідставними.

Так, ст. 6 Кодексу суддівської етики встановлено, що суддя повинен виконувати свої професійні обов'язки, виходячи виключно з фактів, установлених на підставі власної оцінки доказів, розуміння закону, верховенства права, не зважаючи на будь-які зовнішні впливи, стимули, загрози, втручання або публічну критику.

Більш того, суддя повинен здійснювати судочинство в межах та порядку, визначених процесуальним законом (ст. 8).

Будь-яких даних про порушення мною зазначених норм у Висновку не наведено.

Розгляд справи щодо _____ у касаційній інстанції проведений безстороннім, неупередженим судом, відкрито і публічно, а ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 03 квітня 2013 року винесена з дотриманням та виконанням положень і вимог діючого кримінально-процесуального законодавства на підставі фактів, встановлених судами першої і апеляційної інстанцій, відповідно до повноважень суду касаційної інстанції.

Закон про реабілітацію _____ на який також посилається ГРД у Висновку, взагалі не існує. Вирок Печерського районного суду м. Києва від

27 лютого 2012 року щодо _____ було скасовано ухвалою цього ж суду 20 березня 2014 року з посиланням на Закон України «Про реабілітацію осіб на виконання рішень Європейського суду з прав людини» від 28 лютого 2014 року № 839. При цьому суд послався на згадане вище рішення Європейського суду з прав людини від 03 липня 2012 року, яким було визнано порушення пунктів 1-4 статті 5 Конвенції при затриманні заявника на досудовому розслідуванні та подальшому триманні його під вартою, а також порушенні статті 18 у поєднанні із статтею 5 Конвенції.

Порушення, встановлені рішенням Європейського суду з прав людини у справі _____ проти України від 03 липня 2012 року, не були безумовними підставами для скасування судових рішень першої і апеляційної інстанцій при розгляді справи у касаційній інстанції.

Крім того, Рішенням Європейського суду з прав людини від 11 червня 2015 року у справі _____ проти України (№ 2), яке набуло статусу остаточного 11 вересня 2015 року, визнано порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з умовами тримання заявника під вартою в установі попереднього ув'язнення і у дні проведення судових засідань та у зв'язку з поміщенням заявника до металевої клітки під час судового засідання, проте, порушень ст. 6 Конвенції при цьому також встановлено не було.

З огляду на викладене, вважаю, що кримінальну справу щодо нього в касаційній інстанції було розглянуто в межах та порядку, визначених процесуальним законом, виходячи виключно з фактів, установлених на підставі власної оцінки доказів, розуміння закону, верховенства права, відповідно до наданих повноважень.

Подаючи декларацію доброчесності я підтвердив, що не приймав одноособово або у колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Так, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» суддя суду загальної юрисдикції підлягає перевірці у разі прийняття ним одноособово або у колегії суддів рішень, зокрема, касаційної інстанцій про перегляд обвинувальних вироків, наслідком якого не було їх скасування, щодо осіб, які визнані політичними в'язнями, за дії, пов'язані з їх політичною та громадською діяльністю.

Громадська рада доброчесності вважає, що _____ належить до категорії осіб, які визнані політичними в'язнями.

Проте, не встановлено факту визнання _____ політичним в'язнем жодним рішенням будь-якого компетентного органу, відсутнє визнання його таким і у резолюції Європарламенту від 14 травня 2012 року.

Слід зазначити, що ні Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, ні національне законодавство України не містять визначення поняття «політичний в'язень».

Більш того, чинним законодавством не встановлено механізму визнання особи політичним в'язнем.

За вказаних обставин я не мав підстав підтверджувати у декларації доброчесності про прийняття мною у складі колегії суддів рішення,

передбаченого статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Щодо твердження у Висновку ГРД про повідомлення мною завідомо неправдивих даних в декларації доброчесності про справу повідомляю наступне.

Відповідно до Закону України «Про очищення влади» та на підставі моєї заяви стосовно мене було проведено перевірку, копія довідки про результати якої знаходиться у моєму досьє.

За результатами перевірки встановлено, що до мене не застосовуються заборони, передбачені ч. 3 та 4 ст. 1 зазначеного Закону, а тому у п. 19 декларації доброчесності я й підтвердив, що до мене не застосовуються заборони визначені Законом України «Про очищення влади».

При цьому, у своїй заяві про проведення перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади», я повідомляв, що у складі колегії суддів я брав участь у перегляді у касаційному порядку справи щодо до яких застосовано повну індивідуальну амністію Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про застосування амністії в Україні» щодо повної реабілітації політичних в'язнів» від 27 лютого 2014 року №792, у зв'язку із чим передбачена ч. 4 ст. 1 Закону заборона може бути застосована щодо мене на підставі рішення суду.

Відповідно до ч. 7 ст. 3 Закону України «Про очищення влади» заборона передбачена частиною четвертою статті 1 цього Закону, застосовується в тому числі суддів, стосовно яких встановлено рішенням суду, яке набрало законної сили, що вони вчинили дії, передбачені у п.п. 1-5 цієї частини ст. 3 Закону.

Що стосується зазначеної у висновку інформації про непрозорість моїх статків, то вона спростовується довідкою про результати перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади», під час якої перевірялася відповідність наявності та вартості майна, вказаного мною у декларації, наявній податковій інформації про майно та доходи, отримані мною із законних джерел. Спеціальна перевірка достовірності відомостей, зазначених у моїй декларації, здійснювалась також і НАЗК, інформація про що наявна у моєму досьє.

З повагою С. Слинко